

ANNE İYİ Kİ BENİ DOĞURMUŞSUN

O sabah 6'da telefonun çalmasıyla hayatımda zor günlerin başlayacağını bilemezdim. Arayan kayınvalidemdi kızım ilk defa bizden ayrı bir gece geçirmek için babaannesinde kalmıştı ve o gecenin sabahında telefon acı acı çaldı.

Telaşlı bir ses kızımın sabaha kadar uyumadığını her zamankinden farklı olduğunu ve hemen gelmemiz gerektiğini söyledi. Giyinip yola çıktım, oraya vardığımda kayınvalidem kızımı ayağında sallıyordu. Kayınvalidem "Çok ağladı ama susturamadım sen hep biraz ağlıyor sonra susuyor diyordun ama susmadı isterseniz bir doktora götürün" dedi.

Yarı uyur bir halde kızımı kucağıma aldım çünkü yürüyemiyordu. Ağlıya ağlıya evin yolunu tuttuk. Sokakta tek tük işine giden insanlar vardı. Dokuz yaşındaki kızım kucağımda ağlıyordu, taşımakta zorluk çekiyordum ama eve de varmamız gerekiyordu. O anda bir ses duydum "sustursana şu çocuğu" sanki ben ağlatıyordum ve ne şartlarda gidiyorduk bilmeden duyduğum bu ses beni çok üzmüştü, kolaysa sen sustur demek geldi içimden ama yutkundum zaten zor yürüyordum. Dört kat merdiveni çıkıp eve geldim, eşim de ameliyat olalı çok olmamıştı 34 yaşındaydı olmasına karşılık romatizmal bir rahatsızlıktan kalçalarında sorun olmuş ve kalça protezi takılmak zorunda kalmıştı o yüzden bana yardımcı olması pek mümkün olmuyordu.

Hayatımız yeni düzene giriyordu derken telefonla gelen haber bizi yine üzmüştü 9 yaşına gelene kadar neler yaşamıştık aslında oradan başlamam gerekirdi hayal gibi ama acı bir hayal gibiydi yaşananlar.

Evet annemin bu kız ayaklarını yan basıyor isterseniz bir doktora götürün dediğinde bebeğim henüz bir buçuk yaşındaydı. İçimi bir korku aldı. Hemen ertesi gün hastaneye gittik, muayene, film derken iki kalçasında kalça çıkığı olduğu ve ameliyatsız geçmesinin zor görüldüğünü fakat kalça aletleri takılarak da geçebilme ihtimalinden söz eden doktora bakarken gözlerinden akan yaşlara engel olamadım. İnanması çok zordu daha bir buçuk yaşındaydı ve zor günler vardı önünde nasıl dayanırdı bunlara o küçük vücut Allah'ım yardım et diye yalvardım o an. Oradan ayrılıp ertesi gün ve daha sonra başka doktorlardan da fikir aldık ama sonuç aynı ameliyat olacak bize söylene buydu. Daha fazla gecikmeden tekrar hastaneye gidip tedaviye başlamamız gerekiyordu elbette gittik hemen. Belini ve bacaklarını tutan bir alet takıldı. Bir buçuk yaşında bir kız çocuğu ve ne kadar süreceği belli olmayan hastane yolları, yatakları, yastıkları, doktorları, hemşireleri bizi bekliyordu.6ay takılı kalan bu alet kontrole gittiğimizde ne yazık ki işe yaramamıştı bize söylenen buydu ameliyat şarttı,kasıklarından yapılacak olan küçük bir müdahale ile çözüme gidilmek istendi ve yapıldı bu küçük ameliyat sonunda göğüs altından parmak uçlarına kadar alçıya alınmıştı sekiz ay boyunca bu alçıda kalacaktı nasıl geçecekti bu aylar nasıl.Bu arada büyüyordu ve ağırlaşıyordu.Evimiz dördüncü kattaydı ve asansör yoktu onu her gün belimde taşıyarak aşağıya indiriyor ona göre hazırladığımız bebek arabasına bindirip saatlerce gezdiriyordum sıkılıyor,ağlıyor haklı olarak durmuyordu.Cendere gibiydi yaşam ona kolları hariç her yeri sıkıştırılmıştı.Bu günlerde bir olay oldu.Alçıdan sırtı kaşınıyor bizde uzun bir çubukla kaşımaya çalışıyorduk,yine bir gün durmadı kaşıntısı tuttu sandım kucağıma aldım sırtına baktım ve şok olmuşum sırtında demir para büyüklüğünde siyah bir şey vardı yara sandım

ama olamazdı imkanı yoktu bunun telaşa kapılmama rağmen hemen elimi arkasına soktum yetişmişim tutmaya çalıştım çektim daha çok korkmuştum. Ne olduğuna bakınca çok güldüm ve yara olmadığı için çok sevinmişim. O gün öğleden sonra yesin diye eline kara erik vermişim her nasılsa kabuğu sırtına girmiş ve yara gibi gözükiyordu üzüntü ve mutluluğu aynı anda yaşamışım. Bu alçı dönemi sekiz ay sürdü en son kontrol zamanı gelmişti bitti artık iyileşti müjdesini almak için heyecanla doktorun yolunu tuttuk. Geçen bu aylar sonunda yine hayal kırıklığı oldu düzelmemişti. Doktor, büyük bir ameliyat olacağını ve kalçalarına çivi takılacağını, bunların bir süre kalacağını ve sonra tekrar bir ameliyatla çıkarılacağını söyledi. Yapabileceğimiz bir şey yok gibiydi. Olması gerekenler oldu ameliyatla çivi takıldı bu sefer dizlerinden parmak uçlarına kadar

alçı takıldı altı ay böyle kaldı sonra çivileri çıkarmak için tekrar o ameliyata giden sedyeye yattı. Zor geçen günlerdi iyileştiğinde dört yaşına gelmişti. İki buçuk yıl eşimin ve benim hastane yollarında, odalarında geçti. İşte tam her şey yolunda derken eşimin kalçasında problem çıktı ve o ameliyat olup kalçasına protez takıldı bu seferde bir yıl boyunca onun için hastaneye taşındık. Allah'ım neydi bunlar isyan etmedim ama neredeyse evlendiğimden beri hastanelerdeydik sanki ikinci evimizdi.

Kızımın da yaşı büyüyordu ve okul zamanı gelmişti bu arada ana sınıfına yazdırdım. İlk dönem bittiğinde öğretmeni beni çağırdı kızınız uyum sağlamakta ve öğrenmekte zorluk çekiyor, geri kalıyor dedi ne yapabiliriz gelişir diye bekledik, böylece ana sınıfı bitmişti. İlkokula başlamıştı kâbus gibi başlayan bu yılda ilgisiz bir öğretmen tarafından arka sıralara atılmıştı bunu dile getirince de öteki çocuklara haksızlık olur zamanımı ona ayıramam demişti ama elden bir şey gelmedi. O zamanlar alamadım da sınıftan hiç olmazsa kulak dolgunluğu olur diye düşünmüştüm. Bir yılın sonunda karne zamanı gelmişti her kes karnesini aldı bizi ise müdür bey çağırmıştı merakla yanına gittim, öğretmeni de oradaydı bana çocuğu sınıf geçirelim mi diye sordular bende bana mı soruyorsunuz ne okuyor nede yazıyor nasıl geçireceksiniz dedim başka yolu varsa onu söyleyin çaresine bakalım dedim. Bunun üzerine bizi rehberlik merkezine yönlendirdiler orada size yol gösterirler dediler. Bizde gittik elbet o zamana kadar inanım hiç aklımızın ucundan geçmezdi nasıl geçsin ki, nasıl kondururdum kızıma zihinsel engelli yakıştırmasını, çünkü bakıldığında gelişimini sağlamış görüntü olarak da normal bir çocuk vardı karşımızda. Evet geç konuşmuştu ama tam gelişme çağında üç ameliyat geçirmiş o kadar narkoz almıştı geç konuşması bize normal gelmişti. Hem nasıl düşünürdük zihinsel engelli olabileceğini, nasıl aklımıza gelirdi hangi anne babanın aklına gelirdi. Ama kalça çıkığına duyduğum gibi zihinsel engelli olduğunu duymak tokat gibi çarptı yüzüme ama çok şiddetli ve her iki yanağıma birden. Rehberin testler sonunda bize tatlı dille anlatmak istediği buydu işte, düşmemek için durdum ama ayaklarımın bağı çözülmüştü resmen rüyada gibiydim uyanacaktım ve her şey bitecekti. Ama olmadı işte gerçekler bizi bunlarla yaşamaya mecbur kılıyordu. Yaşam neler sunmuştu küçücük kızıma günahı neydi elbette hiç günahı yoktu sadece kaderiydi ve tabii ki bizimde kaderimizdi, yaşayacaktık bunları ve sadece biz yoktuk bunu zaman ilerledikçe öğrenecektim belki de o zamanlarda kafama koymuştum bu çocuklar için çalışacaktım ve bunu gerçekleştirdim.

Rehber bizi alt sınıfı olan bir okula yönlendirdi. Müdürün yanına çıktık müdür bey bir kızıma baktı bir bize, bana dönüp alın kızınızı ve gidin buradan kızınızda bir şey yok dedi. Ben olanları anlatınca da alt sınıf öğretmenini çağırdı. Kızımı alıp sınıfa götürdü biraz kalsın ve bakalım dedi. O zaman hiç bitmesin istedim yada öğretmenin gelip alın gidin kızınız bu sınıfa uygun değil normal sınıfa verin demesini bekledim. Ama yine şok, hayal kırıklığı, yarın başlasın diyen öğretmenin dudaklarını mühürlemek geldi içimden, gözyaşları içinde sandalyeye çökmüşüm. Kızımın elinden tutup evimize dönmekten başka yapacak bir şey yoktu. Alt sınıftaki ilk yılımız başlamış ve her şey düzene girdi derken işte o sabahın altısında çalan telefonun bizi nerelere sürükleyeceğini düşünemezdim bile

Kayınvalidemden alıp yolda zorla eve gelmiş ve apar topar hastaneye gitmek için yola çıkmıştık. Hastaneye gidene kadar hiç susmamıştı arabada kucağımda ağlıyordu hastanenin bahçesine geldiğimizde omzumdan köpüklü bir sıvının sıcaklığını hissettim zaten acilin önündeydik hemen kızımı kucağımdan kapıp acilden içeri aldılar sedyede giderken arkasından baka kalmıştım nereye götürüyorlardı, bensiz durmazdı ki o, bende arkalarından içeri daldım. Serum takılmış, oksijen maskesi ağzına konmuş bir yandan da kan alıyorlardı bir yandan da bana sorular sorup hikâyesini dinliyorlardı. Beni dışarı alıp beklememi söylediler, eşimle ben şaşkın şaşkın beklerken dışarı çıkan doktor hastaneye yatmamız gerektiğini teşhis için daha detaylı takip edilmesi gerektiğini söylediler. İşte yine zor anlardan biri daha karşımıza küçük kızımın yoluna çıkmıştı.

Bize yatak gösterip dört kişilik bir odaya aldılar. Bir süre sonra güzel bir doktor yanımıza geldi kızımın durumunu anlatmaya başladı epilepsi olabileceğini testlerin yapılması ve tedavi için hastanede kalmamız gerektiğini söyledi. Bu demektir ki bize yine hastane yolları, yatakları

görünmüştü. Günler geçiyor kızım her gün üçer defa kolundan serumla ilaç alıyordu, biraz biraz düzelmeye başlamıştı ama hala gözünü açmakta zorlanıyordu. 19 Mayıs sabahıydı hiç unutmuyorum öyle çok yağmur yağıyordu ki camın önüne geçip yağmuru seyretmeye ve o güne hazırlanan çocukları düşündüm bir an ve gözümde yaşlar boşaldı o kadar hazırlanmışlardı nasıl yapacaklardı hareketlerini törenler yapılabilecek miydi aman Allah'ım o kadar hazırlık boşuna mı gidecekti bunları düşünürken birden kızımın sesiyle irkildim" anne yemekçi geldi acıktım ben"zaten ağlıyordum kendimi tutamayıp hıçkırıklara boğulmuştum.Şükürler olsun kendine gelmişti sesi bana şarkı gibi geldi. Aman Allah'ım ne güzel yağmurlu bir gündü her şeyi unutmuş hemen yemek almaya koşmuştum. Hastane günleri geçiyordu, bir sabah doktor beni odasına çağırdı belinden su alınması gerektiğini tanı koymakta faydalı olacağını ama riskli olduğunu bunun için izin vermemiz gerektiğini söyledi.Risk neydi?Felç olabilirmiş nasıl yani dedim nasıl ya felç mi olamazdı Allah'ım buna nasıl katlanırdık zaten zihinsel engeli vardı birde felç mi?Küçük kızımın bir buçuk yaşından beri yaşadıkları yetmemiş miydi.Üç kere kalça çıkığı ameliyatı olmuş zihinsel engeli vardı ,epilepsi teşhisi konma olasılığı şimdide belinden su alınıp menenjit mi diyeceklerdi olamazdı olamaz.Dokuz senelik kısacık yaşamına neler sığmıştı katlanılır gibi değildi.Belinden su mu alınacaktı buna da katlanırdı benim güçlü kızım yapılması gerekiyorsa yapılacaktı fakat buna ben tek başıma karar veremezdim eşimi aradım oda bana bıraktı sayılır yapılacaksa yaptır dedi.Gereken izin verilmiş belinden su alınmış beklemeye başlamıştık geçmek bilmeyen bir süreydi bu sabırsıza sonuçları bekliyorduk.Oh Allah'ım bu sefer şok yoktu, üzüntü yoktu ve o hastalıkta yoktu menenjit değildi.Hastane günlerini sonunda doktorlar teşhis epilepsiydi ve ilaçla evde tedavi olacaktı.Evet epilepside kolay değildi kriz geçirebilir ve ne kadar süreceği belli olmayan bir hastalıktı olsun biz buna da katlanırdık,başa çıkardık ve iyileşme ihtimalide vardı üstelik. Hastaneden çıktık ve bunlarla yaşamayı öğrendik günler hatta yıllar akıp gidiyordu kızım on üç yaşına gelmişti. Birden hiç aklımıza gelmeyen bir gerçekle karşılaştık kızıma bir kardeş ve evimize yeni bir hayat, yeni bir neşe getirecek bir bebek. Evet evimize bir bebek neşe getirecekti hem de büyüdüğünde bizde bu hayattan göçtüğümüzde ablasına sahip çıkacak bir kardeşinin olması çok iyi olurdu. Elbette doktor kontrolünde olacaktı harekete geçip doktor yollarına düştük fakat bu sefer hastalık için değil bize neşe getirecek bir bebek için çıkmıştık yola. Onunda engelli olma ihtimali vardı korksak da olmalıydı bir kardeşi kızımın ona destek olacak, sahip çıkacak bir kardeşe ihtiyacı vardı. Biliyorum doğacak bebeğimiz için zor olabilirdi engelli bir abla onu nasıl etkilerdi, umuyordum oda güçlü biri olacaktı ve ablasına sahip çıkacaktı hep bu dualarla baş koyduk bu işe. Doktor kontrolünde bütün testler, tahliller yapılmıştı dokuz ay sora bir erkek bebek kucağımızdaydı çok güzeldi hem de çok.Evimize geldiğimizde kucağına alan ilk kızımdı o kadar heyecanlanmıştı ki,yüzünde gülücük eksik olmadı o kucağındayken.Bebeğimizin adını Yağız koyduk.Yağız gibi bir delikanlı olsun ablasının yanında olsun onunla yaşamayı başarsın istedik.Belki ona yük olacaktı ablası ama ikisini de kaderiydi yapacak bir şey yoktu belki de.Oğlum ablasının aksine sanki güzel Allah'ım ablasından almış ona vermiş gibiydi beş yaşına geldiğinde gittiği ana sınıfında öğrendiği satranç bilgisiyle katıldığı turnuvada yaşlıları arasında o kadar çocuğun içinde birinci olmuştu şampiyon olmuştu. Yaşam bize gülümsemeye mi başlamıştı yok yok daha göz kırpyordu bunu biliyordum.

Yıllar akıp gidiyordu, kızım sekiz yıl alt özel sınıfını bitirmiş iş okuluna gitmesi gerekiyordu başka gidecek okulları yoktu İzmir'de de bu okuldan çok yoktu var olan okulda da çok sıra vardı ve beklememiz gerekiyordu. Fakat yakınımızda bir okul yapılıyordu henüz bitmemişti ama biz gereken yerlere gidip kaydımızı yaptırmıştık. Bir gün yine telefon çaldı duyduğumuz ses bizi okula davet ediyordu. Müdüre Hanım bir toplantı yapıyordu tüm veliler oradaydı.Okulun yeni olduğunu her şeye sıfırdan başlanacağını bunun için bir aile birliğinin kurulması gerektiğini söyledi.Birde başkan seçilecekti.Ben eşime baktım eşimde bana "izin verde yapayım" der gibiydim O da anlamıştı beni seçilirsene yap dedi.O arada okul müdürüyle göz göze gelmiştik elimi kaldırdım.Seçilmiştim.Hiçbir fikrim yoktu aile birliği ne yapar nasıl bir yol izler okula,öğrenciye nasıl katkı sağlar prosedürleri nelerdir.Ama demiştim ya ben bu çocuklar için çalışacağım işte o günler gelmişti,işte bana fırsattı bu.Araştırdım,yardım aldım bazen eşimi ve oğlumu evimi ihmal bile ettim belki ama bu yola baş koymuştum ben başaracaktım gururla söylerim ki çalıştığım ve kızımın gittiği okula çabalarım sonucu çok şey kazandırdım bazen yalnız yürüdüm bazen de birlikteki arkadaşarımla ama çok

başarılı dört yıla imza attım.Aile birliği başkanlığı yaptığım bu okula bir kız evladıyla başlamıştım ama yüz otuz öğrenciye çıkmıştım.Evet yüz otuz evladım vardı artık birlikte dört yılın sonu da otuz sekiz evladımı muhteşem bir kep töreniyle hak ettikleri gibi bir kutlamakla mezun ettim.Kızım o okulda çok mutluydu mezun olmuştu ve yeni çıkan yasayla yirmi üç yaşından gün aldığı için İş Merkezine gidemeyecekti okulundan uzaklaştırılacaktı,yeni yasayla kursiyer olabiliyordu ve bu okulda onlara bu imkan sunuldu sorunlar olsa da yinede okulundaydı,mutluydu ya.

Okula başladığımızın üçüncü yılıydı tarihi hatırlamıyorum beklide hatırlamak istemiyorum, o sabah saatin zili çalmış ama uyanamamıştım nedense ve kızım da okula gidememişti tabi uykumun arasında acı bir çığlık duydum “ anne anne “ hemen yerimden fırladım kızımın odasına doğru koştum düştü bir yerine bir şey oldu sandım çünkü çok farklıydı bağıışı korku ve acı vardı sanki.Odasının kapısına geldiğimde ellerini ileriye doğru uzatmış kapıya doğru yürüyordu kapıya az bir mesafe vardı ve ben yetişene kadar kapıya değil de duvara çarptı ne oluyordu neden böyleydi bellikli korkmuştu ama sanki gözleri görmüyordu görse duvarı görürdü duvara çarpmazdı, bende çok korktum o arada babası da kalkıp yanımıza gelmişti endişe içinde bakakalmıştık,hemen kızımı tutup koltuğa oturttuk kendinde değil sürekli ağlıyor,çırpınıyordu bir yandan da “yeterrrr, yeterrrrr “diye bağııyordu ne olmuştu rüyamı görmüştü anlatamıyordu da.Hemen hastaneye gitmemiz gerekiyordu ama yerinden kaldırmak mümkün değildi zorla kaldırıp hole kadar geldik aldığı kilodan birde kendini saldıği için tutma da çok zordu daha fazla tutamadık ve yere yığıldı hemen eşimin babasını çağırdık yan binada oturuyorlardı koşup geldiler kayınvalidemle birlikte, ben bir yandan ağlıyor bir yandan da kızımı susturmaya çalışıyordum fakat kendinde değildi çırpınıp duruyordu.Babam” biz götüremeyiz ambulans çağıralım” dedi hemen acili aradık çok geçmeden kapıya ambulans gelmişti yukarıya çıkan görevliler sorular sorup bir yandan da sedyeye koymaya başladılar aşağıya indirdiler komşular balkonlara çıkmış esnaf yardım etmek için çabalıyordu.En yakın hastaneye gittik acile girdik doktorlar başına geldiğinde bağıışları bitmemişti neydi derdi hala böyle bağııyordu ,eşim ağlıyor ben ağlıyorum şaşırıp kalmıştık sakinleştirici yapılacak ama tutamıyorlardı son çare elleri ve bacaklarından yatağa bağlamak oldu.Serum takıp sakinleştirici yaptılar ama hala bağııyor sakinleşmek bir yana daha fazla çırpınmaya başlamıştı.Ya neler oluyor neler yine neler yaşayacaktı benim güzel kızım ,neler gelmişti yine başına.Endişeli bekleyiş başlamıştı yine.Nöroloji doktoru, psikiyatri doktoru geldi sorular sorular ,ne cevap verecektim bende bilmiyordum ki ne oluyor ne cevap vereyim.Tetkikler sonucu korkudan bilinç kaybı yaşadığını biraz gözlem altında kalması gerektiği söylendi,neden korkmuştu anlamamıştık birden kayınvalidem “depresyon oldu ondan korkmayın” dedi. Evet evet saatleri tutuyordu sanırım depresyondan korkmuştu,böyle olması geçici olurdu bir depresyondan ve geçerdi diye düşündüm peki ya gözleri onlar neden görmüyordu çünkü duvara çarpmıştı görmüyordu işte doktora söylediğimde geçici bilinç kaybı bazen oluyor böyle endişe etmeyin dedi. Hastanede kaç saat kaldık bilmiyorum bir süre sonra sakinleşti bize de doktorun yazdığı ilaçları alıp çıkmak düşmüştü. Eve geldik zor bir gece olacaktı ben kızımın odasında onunla birlikte uyumak istedim yalnız bırakamazdık onu bellimi olurdu ya yine olursa. İlaçların etkisiyle hala uyuyordu bir şey olmayacak gibiydi bende odasındaki çekyatı açıp oraya yattım henüz dalmıştım ki yine bağırılmaya başladı kendini oradan oraya atıyordu düşecekti hemen kalkıp çekyatı onun yatağıyla birleştirdim kocaman bir yatak olmuştu ama o yatak bile ona dar geliyordu ne yaptığı belli olmuyor oradan oraya kendini atıyordu sabah nasıl oldu bilemedim. Sabah ilk işimiz tekrar hastaneye gitmek olmalıydı bu sefer araştırma hastanesine gittik acile geldiğimizde yine o atakları geçiriyordu sakinleştirmek mümkün olmuyordu. Yine elleri ve ayaklarından yatağa bağlanmıştı başka türlü ne serum takılabiliyor nede tahlil için kan alınabiliyordu başka çare yoktu .Gözlem altına alınıp takip edilmesi gerekiyormuş bizi gözlem odasına aldılar kendinde değil gibiydi gözleri açık ama sadece bakıyordu ara arada bağııyor ama ilaçların etkisiyle daha sakindi serumları aldığı içinde altına kaçırılmıştı benim ağlamaktan gözlerim şişmişti isyan etmedim ama yeterdi artık yeterdi.Doktorların biri geliyor biri gidiyordu şu yapılınsın şu tahliller olsun tomografi çekilsin diyorlardı.Evet çekilsin ama ben biliyordum ki kızım ne kadar kendinden geçerse geçsin o kocaman makineye girmezdi çok defalar denemiş ama başarılı olamamıştık yapılan tüm sakinleştiricilere karşılık kıpırıyor sanki uykusunda bile biliyordu o makineye girdiğini ve istemiyordu ama bir şekilde çekilmeliydi ilaç verildi biraz bekledik oldu

dedik çekim odasına geçtik tam masaya yattı gözlerini açtı yine bağırmaya başladı tekrar yatağa alıp gözlem odasına gitmekten başka yapacak yoktu.Tekrar ilaç verilip yeniden denenecekti dozaj biraz yükseltildi doktorlar bile şaşırıyordu biz bu kadar ilaçla hasta ameliyat ediyoruz ve en az iki saat hasta kendine gelemiyor bu kız neden böyle diye soruyorlardı bende bilsem cevabını verecektim ama bilmiyordum.Bu sefer doktor da bizimle geldi çekime başından kendisi tutup zorda olsa çekimi gerçekleştirdiler. Çok şükür beyinde bir hasar yoktu tanı koymakta zorlanıyordu onlarda korkudan bilinç kaybı olduğunu psikiyatri doktorunun kontrolünde devam etmemiz gerektiğini onun vereceği ilaçları kullanmamızı zamana bırakılacağını söyleyip ikinci günün sonunda bizi yolcu ettiler. Eve gelmiştik yine ama daha iyiydi artık o geceyi biraz daha rahat geçirdi çok şükür günler geçtikçe iyileşiyordu gözleri de sadece o gün görmedi sonra açılmıştı. Gecelerce onunla birlikte uyumuştum hep içimde korku vardı uykularımdan sanki onun sesini duyuyor uykumdan sırıyordum bütün kış böyle geçti çok şükür ki olmadı bir daha yine eski neşesine kavuşmuştu yine kardeşiyle uğraşiyor yine bana sarılıp sarılıp iyiki beni doğurmuşsun anne diyor.

Kızım hala o okula gidiyor, oğlum dördüncü sınıfta, eşimin ikinci kalçasına da protez takıldı şimdi emekli oldu, ben mi? Hala çalışmaya devam ediyorum gönlümü verdim engelli gençlere, bağlı bulunduğum ilçenin belediyesinin kent konseyi engelliler meclisi yönetim kurulunda çalışmaya devam.....

Evimizde zaten iki engelli kartı vardı biri kızımın, biri kalçalarında protez olan eşimin, belki şimdi üçüncüsü eklenecek benim her iki kulağım da duyma sorunum çıktı kulak zarım delindi bununla birlikte sorunum çoğaldı doktorlar kulaklık takmam gerektiğini algılamada zorluğun ileride sağırlığa kadar gidebileceğini söylediler, daha şimdiden yüzde altmış duymuyordum işte bu yüzden belki de engelli kartları evimizde üçe çıkabilir. Allah'ım oğlumu koru demekten başka söyleyecek sözüm yok.

Evet biz kim miyiz, Öztürk ailesi, babamız Sedat, oğlumuz Yağız, ben Nilgün Öztürk ve esas kahraman benim prensesim yirmi üç yıldır hayat mücadelesi veren kardeşine çok düşkün bir o kadar da kıskanan, hırpalayan, salatada soğan kavgası yapan,Hepsi grubu hastası onları bir kere yakından görmek onlarla tanışmak için can atan,okul arkadaşı Atalay'a aşık ve bana anne beni iyi ki doğurmuşsun diyen benim yirmi üç yaşındaki genç ,güzel prensesim Senil Öztürk. Genç kızım dedim değil mi yaşayabiliyor muydu ki gençliğini, farkında mıydı yaşını yaşıtalarını görüp bende onlar gibi sinemaya gidip erkek arkadaşıyla kahve içebilir miyim diye düşünüyor muydu acaba bilmiyorum,bilmiyorum ben bunları düşünmek istemiyorum hayat bana katlanılmaz olur o zaman.Evet iyi ki doğurmuşum seni güzel prensesim,iyi ki.....